

Между това притѣжанія-та кои-то епископи-тѣ въ Римъ правихъ за първенство между църковны-тѣ учители ся явявахъ все по-ясно. Епископи-тѣ Цариградскый, Антиохійскый, Иерусалимскый и Александрійскый, трудяхъ ся да имъ оспоряватъ това първенство; и кога-то Римскый-тъ Епископъ исклучително присвои за себе си името *Папа*, тогава тѣ присвоихъ за себе си титуль-тъ *Патріарсы*; много обстоятелства нѣ особенно онова, щото Римскы-тѣ Епископы знаяхъ да ся държатъ независими отъ своенравіе-то на царіе-тѣ, спомогнахъ на тѣхъ да сполучатъ въ желаніе-то си тѣй, щото мало-по-мало, другы-тѣ църквы, съ исклученіе на Грьцкж-тж, припознахъ Папа-та като първый и верховенъ Епископъ, и приехъ негово-то изреченіе и прѣдписаніе като законно.

Нѣ въ нѣкои мѣста това посрѣщна голѣмы мжчнотіи, както напримѣръ въ Англіж, гдѣ-то едно голѣмо число на учители-тѣ кои-то не щѣли да припознаватъ Римскый-тъ Епископъ като тѣхенъ главатаръ, отъ римскы-тѣ свѣщенници быдохъ умъртвены; и въ Шотландіж, гдѣ-то Кулди-тѣ до дванадесятый вѣкъ ся противихъ на покоряваніе-то на Римско-то иго. Нѣ имаше въ това врѣме между Римскы-тѣ епископи още монаси на кои-то личный-тъ имъ характеръ былъ е за уважаніе.

За одного отъ тѣхъ, *Левъ* († 461. год.) кой-то е противостоялъ тѣй юначескы на суро-